

E

BIBLIOTEKA

SHKËRIT

SH-1

566

GJIROKASTER

VEHBI
SKËNDERI

**Kumbojnë
vitet**

POEZI

8JH-1
566

**VEHBI
SKËNDERI**

**KUMBOJNË
VITET**

poezi

**SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»**

NË KËTË TOKË

fragment

Në këtë tokë,
ku kam me dhjetëra vjet që eci mes rrugëve të
shkelura dhe vragave të ngrira,
dhe hapi im s'është kompas, që të sajosh një
rreth, po matës hapësirash,
ku pika e ujit lëshon dritë dhe nuk ka gur që
të mos ndrijë,

ku s'di sa qytete të rinj janë vërsnikë me time
bijë,
ku s'i mendojmë depo bombash Hënën dhe Yllin
e Mëngjesit.
ku çdo thesar të këtij dheu e ka çdokush dhe tërë
njerëzit,
ku që nga një tarracë e Jonit vëren pinguinët
në Artik,
një baldazor mbi Kil' e vrenjtur, edhe një flu-
turim kozmik.

Në këtë tokë,
ku shkojnë çdo mëngjes në shkollë vogëlushët
tërë gaz e zhurmë,
(dhe gazin e tyre fëmijnor s'e nxënë sheshet
edhe rrugët),
ku ngazëllem si një fëmijë, edhe i shoqëroj
përdore,
ku gjithë ata që do të vijnë (stërnipët e
stërmbesat) do të cicërojnë
në gjuhën arbërore,
dhe do të bien dhe do të ngrihen, duke gajasur e
duke qarë,
dhe do të hedhin nëpër oborr të stërmundimshmin
çap të parë!

Në këtë tokë,
ku vesa ndan ixhi luadheve, korijeve plot degë
e fletë,
ku sa kish dheu etje për shi, digjej zemra për të
drejtën,
ku nëna ime mbillte misrin pas gjurmëve nëpër
çdo brazdë,
ku kam takuar në çdo shteg urinë e sytë e saj
të xhamtë,
ku malarikët verdhacukë, mes zhelesh dridheshin
në trokë.
ku më ka vrarë gjumin, shpesh, mjerimi, si një
shpellë e ftohtë,
ku kam dëgjuar në habi ezanë e gjemën e
kambanave,
ku i kam mbajtur mbi kurriz gurët e rëndë të
muranave.

Në këtë tokë,
ku shtrojmë ditë për ditë trase dhe ditë për ditë
mbjellim pemë
e mund të shkruash dhe me gjak, ti, më të
bukurën poemë,
ku shemben gjerdhe, mezhda e mure, edhe në
hon gremisë klasat

po lufta vlon dhe më e ashpër, se dalin kobrat,
prapë, nga plasat,
ku ju vret sytë dritë e diellit gjithë lakuriqve
të natës,
ku s'mund të shkelë dot Kizingeri, pëllumbi
kafe i Nevadës,
ku s'bjerrim kohën me «debate», reklama e
gjepura të kota
dhe s'çajmë kokë për perëndi dhe as për zota e
super zota,
ku papa bubuzhel tremb sorrat në plantacione,
kopshte e vreshta,
ku dhe i madhi Skënderbe na flet me fjalët më
të thjeshta.

Në këtë tokë,
ku mund të rrih nën hijen e një peme dhe të të
duket pema
kaq e dashur,
ku shkon të blesh në treg diçka me njerëzit edhe
papritur ndihesh i pasur,
ku përditë bëj dush nën shi e vesë dhe nën
stërkala balte,

ku era s'bart veç pluhurin e rrugëve, po edhe një
vështrim të afërt,
ku s'janë mehur asnjë çast oshëtimat e gjëmimeve
të hershme,
ku ecim, çuditërisht, të sigurt sot dhe drejt ditëve
të nesërme,
ku dhjetëra vjet kositim driza e ferra dhe prapë
rrimë me kosor në dorë,
ku çdo minutë ngremë diçka të madhërishtme, por
s'lypim gradë e varre madhështorë,
ku lufta vlon dhe në përmasa planetare dhe bren-
da një qelize,
ku nuk lëvizin vetëm lumenjtë dhe trenat, por edhe
malet janë në lëvizje.

Në këtë tokë,
ku më pëlqejnë ngado shkoj dëbora, dielli edhe
hija,
ku thith me tërë mushkëritë ajër nga deti dhe
korija,
ku nuk ka gjë që nuk më dhimbset dhe e dua me
gjithë prushin e zemrës
demi te pika e mbrame e gjakut dhe në pafundësinë
e ëndrrës.

SHKALLËT E BREGDETIT

Shkallë, për të parë brymën në një ledh si tretet,
tek rrëzón me kazmë poplat poshtë.

Shkallë, për të folur mbrëmjes vonë me detet
duke mbledhur fiq dhe yj në shoportë.

Shkallë, ku blerimi nuk resht kurrë,
ku lëshojnë aromë edhe gurët.

Shkallë për të thithur ajër në hapësirë,
tek na ngre si driza flokët era.

Shkallë, që të shohim veten dhe më mirë;
shkallë, të notojmë në blerim përherë.

Shkallë, tek kuqjon dhe lulja, dhe fjala,
shkallë, ku hedh shtat dhe fshati dhe qyteti
dhe lidh syth e sotnja dhe përralla,
dhe takohen toka, qielli, deti...

Shkallë, të rrëmbejmë krahët e mëngjesit,
mos të ngelet kund mendimi struktur.
Shkallë, mos t'i zerë kurrë ndryshku njerëzit,
shkallë, që të ngjitesh ti, rini e bukur!

TURNET

Po marrim ca thërrime ngrice nëpër çizme,
diçka nga ky acar që rrjep fytyrën,
një guaskë akull mbi peliçe
dhe po ju lëmë në dorëzim
detyrën.

E çfarë po ju lëmë vallë, shokë, tjetër?

Një lëmë-prush
e dru — ç'na kanë mbetur.